

handle den Gang; men muligt han i Nar er kommen mere over paa Forhandlingens Standpunkt. Selv ganske bortset deraf, kan jeg imidlertid slet ikke dele den Anskuelse, at der skulde foreligge nogen Grund til at antage, at vi i den nærmeste Fremtid ville komme til en Forhandling af dette store Spørgsmaal i sin Almindelighed, og endnu mindre — og det siger jeg med Beklagelse, — tror jeg, at en saadan Forhandling, hvis den kom til at foreligge, vilde føre til et frugtbart Resultat. Det forekommer mig derfor, naar jeg gaar ud herfra, at det vilde være urigtigt — og altsaa ogsaa, at det Standpunkt, Udvalget stod paa ifjor, var urigtigt — om man med Hensyn paa denne eventuelle, men efter min Mening uantagelige og haabløse Udsigt, vilde skyde denne lille Lov bort og ikke søge at afhjælpe den Trang, som det praktiske Liv nu gjentagne Gange har viist, at der virkelig er til at fixere Lovens oprindelige Mening. Thi det gif jo ogsaa det ærede Medlems Udtalelser ud paa, at det er Lovens egentlige Mening, som er udtrykt i dette Lovforslag. Det vilde være urigtigt, om man ikke vilde benytte Leiligheden til, uanset hvad der senere maatte komme med Hensyn til det større Spørgsmaal, at faae denne Mangel afhjulpen, en Mangel, hvortil der er en virkelig Trang. Jeg tror overhovedet, det er en guldten Søtning, at man ikke altid skal gjøre Fordring paa det Bedste, men sommetider være fornøiet med at faae det Gode, og naar man kan faae en lille Feil, en lille Mangel rettet, et lille Gul stoppet, maa man i saadanne knappe Løber, som vi nu leve i, være tilfreds. Jeg tror derfor, der er al Anledning for det ærede Læg til at gaa til en nyere Drøftelse af dette Lovforslag, og jeg vil ønske det en god Fremgang, idet jeg haaber, at det ikke altså meget frister til at komme ind paa de mange Spørgsmaal, der ere fremdragne ved denne første Behandling. Jeg tror, at det, der nærmest er og praktisk har viist sig Trang til, er at faae det Spørgsmaal, som Højesteretsdommen har afgjort, drøftet og at forhindre, at en Mand fremdeles kan forlænge sit Ophold i en Kommune ind i det nye Skatteaar, i 3 Maanedes og 30 Dage, og dog være fri for den Tid at betale nogen Skat, begrundet paa, at han ikke har været 4 Maanedes af Skatteaaret i Kommunen. Jeg tror, at man skal indskrænke sig dertil og ikke forsøge at forandre den almindelige Regel, som Loven nu en Gang har opstillet med Hensyn til, hvad der skal fortales ved skattepligtigt Ophold. Loven har i saa Henseende fastsat, at man ikke skal tage Hensyn til et mindre Tidsrum end 4 Maanedes; kommer man først til at røkke derved, veed jeg ikke, hvor man skal standse, om man skal sætte 8 Dage, 14 Dage eller en Maaned, — det er jo fuldstændig villaarligt, og det, som nu har bestaaet i 10 Aar, har dog vundet en vis Hævd, som

maa anbefales det til fremtidig Bestaaen, da Ulemperne derved ikke ere væsentlige. Det ærede Medlem fra Kolding kom med en Udtalelse ogsaa i den Retning, som blandt Andet gif ud paa, at man skulde søge at forhindre den Slags forivarige Ophold, som Handlende tog i forskjellige Byer, og benyttede til der at lade deres Varer forauktionere. Jeg veed ikke, om jeg i saa Henseende har opfattet det ærede Medlem rigtig, men det forekom mig, at hans Anse gif ud paa, at noget Saadant fandt Sted til stor Skade for Borgerne i Byen; jeg vil imidlertid henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at siden Loven af 23de Mai 1873 kan Sligt ikke finde Sted; ingen Handlende eller Fabrikant er isølge den berettiget til at lade Varer forauktionere i nogen By, med mindre han har haft Ophold deri i et Aar. At denne Bestemmelse kan omgaaes og ofte bliver omgaaet ved, at man allierer sig med Folk, der opfyldte denne Betingelse, er jo Noget, der ikke har nogen Sammenhæng med den nærværende Sag eller med det Spørgsmaal, om et Ophold af længere eller kortere Varighed skal begrunde Skattepligt. Fra anden Side er der anket over, at der rundt omkring i Kjøbstæderne oprettes Filialer af de større Handelshuse, navnlig i Kjøbenhavn ved Kommissær, som kun opholde sig i Kommunen saa kort Tid, at de 4 Maanedes ikke kan finde Anvendelse paa dem. Det er ganske vist en Ulempe, som undertiden finder Sted, men hyppig vil jeg dog ikke tro, det sker; thi et saa forivarigt Ophold forudsætter mange Udgifter, blandt Andet Udgiften til Borgerklubs Erhvervelse, en Udgift, der dog ikke er saa ganske ubetydelig. Jeg tror, at de fleste, der have prøvet paa den Slags Forretninger, ere blevne grundfædede deraf, saa jeg tror at have gjort den Erfaring, at de i de senere Aar have ophørt dermed (En Stemme: De nedsatte sig varigt!). Ja, naar de nedsatte sig varigt og betale de sædvanlige Lynges, har man ikke Grund til at beklage sig. Med Hensyn til Udtrykket „skattepligtigt Ophold“, er jeg enig i, at det er et mindre heldigt Udtryk. Fastholdes det, bliver Følgen deraf, at en Mand, som flytter til en Kjøbstad ved Oktober Flyttedag og bliver boende til April Flyttedag næste Aar aldeles ikke i dette Halvaar kan indbrages under Skattepligten (Afbrydelse); nei, det kan han ikke, thi han er der ikke i 4 Maanedes ind i det nye Aar; han „fortsætter“ sit Ophold kun i 3½ Maanedes og vil altsaa ikke have været der tilstrækkelig længe til at kunne beskattes i det nye Aar. I det Dieblis, han flytter til Kjøbstaden, vil naturligvis Ligningskommissionen sætte ham paa Skattelisten; men flytter han til April, vil han kunne gjøre gjældende, at han har ikke været 4 Maanedes i det nye Aar i Kommunen, altsaa heller ikke skal betale Skat, ligesom der heller ikke kan være Tale om nogen Fortsættelse af et „skattepligtigt“ Ophold, eftersom han jo